ՄԱՐԿ ՌԻԺԿՈՎ

Հայ մարդու հոգում, հիշողության մեջ,
Այս վերքը բերդ է դարձել անառիկ.
Ոչ մի ուրիշ թիվ, ուրիշ վերք ու վեհ
Չի կարող ջնջել թիվը՝ տասնևհինգ...
Իսկ ես, ես՝ ծնված երեսունհինգին,
Ես մի ռուս մանչուկ՝ հեռվում մեծացած,
Սոսկ հիմա հասան իմ ջահել ունկին
Այս բոթ բառերը՝ «եղեռն, կոտորած»...
Գնդակը՝ պայթած տասնևհինգ թվին,
Սոսկ հիմա խոցեց սիրտս անապակ.
Անեծ՛ք, բյուր անե՛ծք դահճին այն վայրագ,
Անեծք՝ անվանը, անեծք՝ աճյունին...
Իսկ Հայաստանը, նա ապրո՛ւմ է, կա՛.
Իսկ Հայաստանը՝ պատանու մի սիրտ.
Բիրտ ուժը արդեն անուժ է հիմա,
Սիրուց են ծնվում մանուկները միշտ:
Բայց հայի հոգում խոր գծվում է դեռ
Սուրբ Կոմիտասի խաչակիր ուղին,
Գծվում է, ձգվում սերունդների դեմ,
Որ քայլեն զգաստ, որ քայլեն ուղիղ,
Որ կյանքո՛վ հաղթեն դավին ու մահվան,
Որ երկրպագեն արարիչ լույսին...
...Հին խաչքարերը ծերերի նման
Հանդարտ պատմում են հավերժի մասին...
Իսկ եթե նորից թռչուններն այստեղ
Թևածեն ահից նենգ տարաժամին,
Ու նորից իջնի աղետ մի ահեղ
Իմ նո՞ր, նո՛ր գտած իմ Հայաստանին,—
Երդվում եմ, վկա այս հողը արդար,
Ես էլ կդառնամ զինվորը նրա,
Ու թե հարկ լինի՝ կընկնեմ իր համար
Իր տաք, վիրավոր քարերի վրա...

Սվերդլովսկ

Թարգմանություն՝ **Սիլվա Կապուտիկյանի**